

Maria del Mar Garcia Orgaz
Psicòleg Infantil

El fill mitjà

Els pares de diversos fills tenen sovint el dubte de si els crien igual a tots, i de si l'ordre en què han nascut influeix en alguna cosa en llur desenvolupament. És especialment curiós el que passa amb els fills mitjans, que sovint es queixen que no tenen els privilegis dels germans grans ni els dels germans petits. Potser no anirà malament, quan això passi, fer veure a aquests nens que la seva posició no és un desavantatge, que són «el pernil del sandvitx».

En el desenvolupament dels fills influeix, més que l'ordre en què neixen, la relació que mantenen amb els pares, a més d'altres circumstàncies familiars.

Per regla general, el segon fill és més fàcil de criar que el gran. Quan arriba, els pares se senten més segurs que amb el primer nen i el tracten d'una forma més relaxada i sana, més natural. Aquesta actitud contribueix a evitar que el nen caigui en una dependència excessiva dels pares, cosa que, de vegades, passa amb el primer fill.

Un altre avantatge que tenen els fills segons respecte dels fills grans és que aprenen abans que aquests a relacionar-se amb altres nens, perquè ja des del moment en què neixen han hagut de compartir els pares amb una altra persona. Aquestes circumstàncies

també els menen a ser més autònoms, a sortir-se'n més aviat ells solets. De vegades, hom veu que els fills mitjans lluiten intensament per allò que és seu, per assolir allò que volen, fins i tot aconsegueixen imposar-se als germans grans, ja que tenen l'avantatge que no solen experimentar el sentiment de culpa que, en ocasions, es pot haver inculcat en els grans per abusar dels petits.

No és infreqüent que els fills mitjans desenvolupin qualitats de lideratge en el seu propi grup de classe: els hi porta la rivalitat amb els germans grans, la competència constant i el gran esforç que aquesta competència requereix de si mateixos. Existeix la possibilitat que el naixement d'un tercer fill en una família provoqui que el segon se senti «atacat». Aleshores aquest experimenta una

mena de «regressió»: deixa de voler ser gran i comença a desenvolupar conductes que ja havia deixat enrere, conductes de quan era més petitó, com buscar les carícies i moixaines, xuclar-se el dit o fer-se pipí al llit.

Això sol passar més sovint quan el tercer fill és de diferent sexe que els altres dos anteriors, i els pares —davant d'aquesta alegria— no poden dissimular un entusiasme excessiu. També succeeix quan la diferència d'edat entre els germans és d'entre divuit mesos i tres anys, i encara més si el segon fill i el tercer són del mateix sexe, ja que aleshores la gelosia i l'hostilitat apareixen amb més força en la seva relació.

En canvi, quan entre el segon i el tercer fill hi ha menys de divuit mesos de diferència, és més fàcil que entre ells estableixin

una relació de bons amics.

A més, si un nen té menys de dos anys quan li neix un germanet, aquest naixement tindrà un efecte organitzador per a ell, l'ajudarà a diferenciar millor el seu «jo» de «l'altre» i a afermar la seva personalitat.

D'una altra banda, els nens que tenen un germà quan ja han fet els quatre o cinc anys d'edat solen sentir-se molt més grans que el nadó i amb una certa autonomia, i aleshores

poden comprendre millor que ells no necessiten tanta atenció com el nouvingut.

En qualsevol cas, la «intrusió» d'un germà sempre és positiva per a un nen, perquè li permet crear noves identitats i l'ajuda a socialitzar-se. La rivalitat contribueix a la construcció personal.

«La "intrusió" d'un germà sempre és positiva per a un nen»